

15 Jan. 1921.

No. 2.

26z Jaargang.

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

De versmaadheid heeft mijn hart gebroken, en ik ben zeer zwak; en ik heb gewacht naar medelijden, maar het is niets; en naar vertroosters maar heb ze niet gevonden.

Ja ze hebben mij gal tot mijne spijis gegeven, en in mijnen dorst hebben ze mij edik te drinken gegeven. Psalm 69 : 21, 22.

's Menschen Geestelijke en Stoffelijke Schepping volgens de Leeringen van Oude en Nieuwe Openbaring.

Zeer velen onzer, hoewel niet zoovelen als er wel mochten zijn, de openbaringen Gods in de oude Schriften overwegende zonder nog gewag te maken der nieuwere openbaringen, verwachten dat dit „verderfelijke“ het onverderfelijke zal aandoen; dat dit sterfelijke ter gelegener tijd het onsterfelijke zal aandoen; dat dit zwakke en vergankelijke lichaam, na de ontbinding in het graf te hebben doorgemaakt, door de macht van Christus zal worden opgewekt, die „de Opstanding en het Leven“ is, om in heerlijkheid en onsterfelijkheid in de tegenwoordigheid van den Almachtigen voort te komen. Zelfs de goddeloozen zullen voortkomen, nadat zij de laatste penning betaald hebben of wel nadat zij de straf hebben ondergaan die passend aan hun misdaad op hen is toegepast, want in de wijze besturing Gods wordt gerechtigheid niet alleen uitgeoefend, doch genade vindt daar ook een plaats in het heilige huishoudelijk bestuur; en zooals de gerechtigheid Gods eeuwig is, alzo duren ook de genadebewijzen voor immer. De Psalmist was juist toen hij die schoone Psalm zong „De goedertierenheid des Heeren is van eeuwigheid en tot eeuwigheid“, De Heere is rechtvaardig in al Zijne wegen, en goedertieren in al Zijne werken,“ in leven en in dood. De genade duurt voort zoo goed als gerechtigheid en zij zullen ieder haar deel hebben als door de regering en majesteit en macht des Eeuwigen Vader een juist evenwicht gevestigd zal zijn. Aldus verwachten we eenmaal onze geliefden weer te ontmoeten; en als we naar hunne graven gaan om bloemen te strooien, worden onze gedachten niet alleen naar het verleden gericht naar den tijd van hunnen omgang met ons, doch ook blikken we in de toekomst, naar het moment, „dat we hen weder mogen ontmoeten, naar dien glorieuzen opstandingsdag, als de bazuin zal schallen en de dooden zullen ontwaken en verrijzen, de geest en het lichaam hereenigd wordende, bekleed met onsterfelijke machten in de tegenwoordigheid van Hem die onze lichamen zoowel als onze

geesten gekocht heeft met den prijs van Zijn eigen kostbaar bloed op den Calvariënberg.

Dit is dus een goede gewoonte om er elk jaar mee voort te gaan en, bijwijlen een weinig meer aandacht aan te schenken. Niet om onzen tijd te verspillen met de scheiding onzer geliefden te beweenen, of dat den tijd zou worden doorgebracht om op de graven te zingen, of zulke diensten te houden die daarvoor passelijk zouden zijn, want wij hebben onze eigen dagelijksche plichten getrouw te vervullen. Dat is juist, wij behooren en arbeidzame gemeenschap te zijn. Heiligen der Laatste Dagen gelooven in den arbeid. Zij zijn een arbeidend volk, niet dat ze allen in handenarbeid verbonden zijn, maar toch in het een of ander actief leven tot eigen onderhoud en voordeel hunner genoten. Het is evenwel goed om zoo nu en dan, bij de jaarlijksche wijding eenigen tijd aan onze vertrokken geliefden te besteden om hunne graven te bezoeken, en de daarvoor gepaste diensten bij te wonen en de weerspiegelingen te hooren, doch al onzen tijd mag daarin niet verloren gaan.

We moeten den Heere met geheel ons hart, macht en verstand dienen, want dat heeft Hij ons geboden en heeft een rechtmatigen aanspraak op onze diensten in alle deze richtingen. Wij zouden Hem in onze familiekring gedenken in den morgen en den avond, en Hem nooit vergeten. Als we willen vertoeven bij het verleden, in den morgen, den middag of den avond van den dag, of eenigen anderen tijd, zullen we ons dankbaar gevoelen voor de zegeningen en overvloedige goede gaven der aarde die Hij gegeven heeft voor ons onderhoud en genieting. Want de Heere ziet Zijne kinderen gaarne gelukkig; en wij zijn in waarheid Zijne kinderen en moeten een kennis van dat feit bezitten.

Letterlijke nakomelingen van God.

De Heiligen der Laatste Dagen verstaan dit in zekere mate. Zij begripen het feit dat het geestelijk deel, de ziel, zoo men het zoo belieft te noemen, van hun wezen, een afstamming heeft van God, dat Hij in werkelijkheid de Vader is. Zoodat toen de Heiland Zijne discipelen op deze wijze leerde bidden, „Onze Vader die in de Hemelen zijt, Uw naam worde geheiligd, Uw koninkrijk kome, enz., meende Hij werkelijk wat Hij zeide, want Zijne Vader is onze Vader; want God is onze God en zijn Hem eere en goedwillige gehoorzaamheid schuldig. Hem moeten we gewilliglijk dienen, want Hij is de auteur van ons wezen. De geest des menschen blijft leven en bestaan wanneer het lichaam ten grave daalt, en bestond en heeft een tijdperk van leven gehad, was een daadwerkelijk wezen vóór het lichaam ter zijner bewoning, daarvoor gevormd was, en is de afstammeling van God den Eeuwigen Vader. Deze waarheid is in de oude geschriften duidelijk beschreven, in het oude en nieuwe testament van den bijbel, doch zij zijn niet zoo duidelijk als in de openbaringen die door instrumentaliteit van Joseph Smith gegeven werden in deze laatste dagen; maar er is voldoende bewijs om die feiten te kunnen staven en uit te vinden dat alle dingen in den beginne geestelijk geschapen waren. Het is wel vreemd dat dit nooit in de ge-

dachten der vele theologen is opgekomen wanneer ze het scheppingsverhaal lazen.

In het eerste hoofdstuk van Genesis lezen we van de plaats gehad hebbende schepping. God en zij die met Hem waren, Zijne geliefde Zoon, de Eerstgeborene, die later Jezus de Christus werd en anderen bespraken de daarstelling der dingen die op de aarde gevonden worden.

Aldus vernamen we van latere openbaringen die in strikte harmonie zijn met den bijbel. „God zeide, laat ons menschen maken naar ons beeld en gelijkenis ¹. Wij begrijpen dit nu te zijn precies wat het zegt, en hebben van den Heere openbaringen in verband daarmede ontvangen, die de zaak tamelijk wat duidelijker maakt dan wij door de gewone vertaling van het oude testament hebben verkregen. Datgene waarvan ik spreek is zeer duidelijk gemaakt, in betrekking tot Jezus Christus en eveneens tot alle Zijne broeders en zusters, beschreven in het eerste en het tweede hoofdstuk van den brief aan de Hebreëu, door Apostel Paulus geschreven volgens de beweringen — en ik geloof dat die juist zijn — hoewel het weinig verschil maakt wie ze geschreven heeft. Het is door den Heiligen Geest geïnspireerd schriftuur. In die hoofdstukken zult ge lezen dat Jezus „de Eerstgeborene“ was en vele broeders heeft, en wat Hij voor hen heeft gedaan. „Zooals Zijne broederen het vleesch deelachtig zijn geworden, zoo is Hij ook desgelijks derzelve deelachtig geworden“ ² en werd hen gelijk. Hij stierf opdat zij mochten leven. Hij bracht verzoening voor de zonde door Adam bedreven en ook voor de vergeving van individueele zonden, de verzoening der eerste zijnde zonder overweging der handelingen der menschen, doch voor de laatstgenoemde een eisch stellende van bekeering en gehoorzaamheid aan het Evangelie van Jezus Christus om het voordeel der verzoening voor hunne persoonlijke zonden te mogen verwerven. Deze zijn allen tamelijk duidelijk in de oude geschriften, maar zijn veel duidelijker gemaakt in de openbaringen van deze tijden die tot ons zijn gekomen.

Het scheppingsverhaal.

Ik wil u een paar verzen uit de Parel van Groote Waarde voorlezen. Dat is een zeer goede titel voor dit kleine boek, omdat het een collectie van uitnemende openbaringen van den Heere bevat, aan Mozes gegeven ten tijde dat hem het scheppingsverhaal werd gedaan, alsook aan Abraham die vele jaren na die groote gebeurtenis leefde en ook communicatie genoot met de Godheid. Deze zijn woorden die Mozes gegeven waren als hij op den berg God, de Vader, van aangezicht tot aangezicht aanschouwde en de Heere met hem sprak, hem instructies gevende betreffende Zijn groot scheppingswerk. Zooals we lezen, werden de oogen van Mozes door de macht van Gods Geest geopend, zijn geestelijk oog; en hij aanschouwde niet alleen deze aarde en alle bijzonderheden daarvan, onderscheiden zijnde door den Geest van God, maar de sluier was in zekere mate voor hem opgelicht, waardoor hij millioenen en millioenen werelden zag die God geschapen had. De Heere zeide, dat Hij hem zekere zaken bekend zoude maken betreffende deze aarde en dezen hemel en wat daarbij behoord; en hier is hetgeen de Heere hem vertelde:

„En nu, zie, Ik zeg tot u, dit zijn de geboorten des hemels en der aarde, als zij geschapen werden, ten dage dat Ik, de Heere God, den hemel en de aarde maakte.

„En allen struik des velds eer hij in de aarde was, en al het kruid des velds eer het uitsproot. Want Ik, de Heere God, schiep alle dingen, waarvan Ik gesproken heb, geestelijk, alvorens zij natuurlijk op de aarde waren. Want Ik, de Heere God, had niet doen regenen op de aarde. En Ik, de Heere God, had al de kinderen der menschen geschapen; en nog geen mensch om den aardbodem te bebouwen; want in den Hemel schiep Ik hen; en er was nog geen vleesch op de aarde, noch in het water, noch in de lucht.”

Indien u nu het eerste en het tweede hoofdstuk van Genesis leest, zult u de schijnbare tegenstrijdigheid bemerken, dat, nadat God den mensch naar Zijn beeld geschapen had, ja, man en vrouw, de mannelijke en vrouwelijke deelen der schepping aantoonende, nadat ge dat in het eerste hoofdstuk leest, vindt u toch in het tweede hoofdstuk „er geen mensch was om de aarde te bebouwen, en God formeerde den mensch uit het stof der aarde”. Ik heb slechts een weinig voorgelezen. Daar is zeer veel meer in dit boek waarvoor ik dezen middag geen tijd heb om naar te verwijzen, maar hier is ons een schoone waarheid bekend gemaakt in deze openbaring welke wij verlangen bekend te maken aan al onze vrienden over de gansche aarde.

Want onze zending is tot elke natie, taal en volk, door direct gebod van den Heere, in deze tijden ontvangen, dezelfde als de Apostelen van Christus ontvingen, toen Hij van den dood verreezen was en hun verscheen. Deze groote waarheid is dat de geest des menschen, de ziel datgene wat blijft voortleven als het lichaam in de aarde wordt gelegd vanwaar het gekomen is, „tot God wederkeert die hem gegeven heeft,” zooals de wijze man in het boek Prediker beschreven heeft; zoodat vóór het lichaam voor ons geformeerd was, als in het geval met Adam en andere scheppingen, God de mensch geestelijk schiep „al de kinderen der menschen” en allen struik des velds en elken boom en alles waarin een geest des leven was. Daar is dus een geest in alles wat God geschape heeft. Eerst van alles was het geestelijk geschapen, en daarna tijdelijk. In de 29ste afdeeling van Leer en Verbonden — verzen 31, 32 — wordt dezelfde verklaring in enkele woorden gegeven, dat de Heere alle dingen schiep door de macht Zijns Geestes, eerstens geestelijk en daarna tijdelijk, welke is het laatste van mijn werk.”

(Wordt vervolgd.)

TOESPRAAK,

gehouden door President Heber J. Grant ter gelegenheid van de opening der conferentie, 8 October 1920.

En wanneer een man tot de apostelen kan liegen, en wanneer hij schuldig kan zijn, terwijl hij bekeering van zonden predikt, dan denk ik, dat hij de Kerk genoeg schande heeft aangedaan zonder hem ooit tot de Kerk te laten terugkeeren”. „Wel”, herhaalde President Taylor,

„mijn jongen, stem niet toe om hem toe te laten zoo lang gij leeft, terwijl gij die begrippen hebt, blijft daar bij.”

Ik verliet het kantoor van den President. Ik ging naar huis. Mijn lunch was niet gereed. Ik las Leer en Verbonden voor de derde of vierde keer stelselmatig door en ik had mijn bladwijzer in het boek. Maar toen ik het boek opnam, opende ik het inplaats van bij den bladwijzer bij het volgende :

„Ik, de Heere, zal vergeven wien Ik vergeven wil, doch van u is het vereischt alle menschen te vergeven; want die zijnen broeder zijne overtredingen niet vergeeft, staat voor den Heere veroordeeld.”

Ik sloot het boek en zeide: „Als de duivel vraagt om gedoopt te worden en beweert dat hij zich bekeerd heeft, zal ik hem doopen.” Na lunch keerde ik naar het kantoor van President Taylor terug en zeide: „President Taylor, ik ben van gevoelen veranderd. Een uur geleden zeide ik, dat ik zoo lang ik leef niet verwachtte toestemming te geven voor het doopen van Broeder Zoo en Zoo. Maar ik ben gekomen, om u te vertellen dat hij gedoopt mag worden, voor zooverre dit mij betreft.”

President Taylor had de gewoonte, wanneer hem iets zeer behaagde, op te zitten en hartelijk te lachen zoodat zijn lichaam schudde. Hij lachte zoo en zeide: „Mijn jongen, deze verandering is zeer ploseling.” Hij ging voort: „Ik wil u een vraag doen. Hoe gevoelt ge u toen gij een uur geleden van hier ging? Gevoelt gij alsof gij dien man in het gelaat wilde slaan en tegen den grond werpen?” Ik antwoordde: „Dat is juist zooals ik gevoelde.” Hij vroeg: „Hoe gevoelt gij nu?” Ik zeide: „Om u de waarheid te vertellen, President Taylor, ik hoop, dat de Heere den zondaar möge vergeven.” Hij zeide: „Gij gevoelt gelukkig, niet waar? Gij hadt der geest van toorn, gij hadt den geest van bitterheid in uw hart met betrekking tot dien man, wegens zijn zonde en wegens de schande die hij de Kerk heeft aangedaan. En nu hebt gij den geest van vergevensgezindheid en gij gevoelt werkelijk gelukkig, niet waar?” Ik zeide: „Ja, dat doe ik, ik gevoelde kwaad en hatelijk en ik gevoel nu gelukkig.” Toen zeide hij: „Weet gij waarom ik dien brief schreef?”

Ik zeide: „Neen Sir”. „Ik schreef dien, opdat gij en eenige van de jongere apostelen de les zouden leeren, dat vergevensgezindheid boven gerechtigheid gaat, wanneer bekeering aanwezig is, en dat het vrede en vreugde geeft, wanneer gij den geest van vergevensgezindheid in uw hart hebt en daaruit verdrijft den geest van haat en bitterheid; dat het Evangelie van Jezus Christus vreugde, vrede en geluk brengt aan iedere ziel die in overeenstemming daarmee leeft en de leeringen navolgt.”

En zoo ging hij voort. Ik kan al zijn woorden niet herinneren, maar hij ging op die manier voort, mij zeggende, dat hij mij die ondervinding nooit had kunnen geven, dat hij mij geen getuigenis van het Evangelie kon geven, maar dat ik dat getuigenis voor mijzelf moest verkrijgen, dat ik de rechte geest in mijn hart moest doen komen en gevoelen — de geest van vergevensgezindheid, de geest van verdraagzaamheid en liefde — voordat eenig goed tot mij persoonlijk zou kunnen komen; dat door mijn wil slechts aan zijn wil te onderwerpen, en voor liet

doopen van dien man te stemmen, ik nooit de les geleerd zou hebben, dat de geest van vreugde en vrede in het uur van vergiffenis komt en wanneer onze harten vol ontferming en verdraagzaamheid zijn jegens hen die verkeerd gedaan hebben. Van dien tijd af tot nu toe heb ik die onderwijzingen onthouden. De profeet des Heeren zeide: „Mijn zoon, vergeet nimmer, dat wanneer gij uw plicht doet, uw hart met liefde en vergevensgezindheid vervuld zal zijn, zelfs voor den bekeerden zondaar; en dat wanneer gij het smalle pad van plichtsvulling verlaat en de overtuiging hebt, dat hetgeen gij denkt rechtvaardig, billijk en recht is en moet geschieden, gij dikwijls niet gelukkig zijt. Gij kunt het verschil weten tusschen den Geest des Heeren en den geest van den Booze — als gij bemerkt, dat gij gelukkig en tevreden zijt, dat gij uw medemenschen lief hebt, dat gij hun welzijn wenscht; en gij kunt weten wanneer gij dien Geest niet hebt, wanneer gij met vijandschap vervuld zijt en een gevoel hebt om iemand tegen den grond te slaan.

Ik denk aan een van de mooiste hoofdstukken in den Bijbel. (I Cor. 13): „Al ware 't dat ik de talen der menschen en der engelen sprak, en de liefde niet had, zoo ware ik een klinkend metaal of luidende schel geworden.

En al ware 't dat ik de gave der profetie had, en wist al de verborgenheden en al de wetenschap, en al ware 't dat ik al het geloof had, zoodat ik bergen verzetste, en de liefde niet had, zoo ware ik niets.

En al ware 't dat ik al mijne goederen tot onderhoud der armen uitdeelde, en al ware 't dat ik mijn lichaam overgaf opdat ik verbrand zoude worden, en had de liefde niet, zoo zoude 't mij geen nuttigheid geven.

De liefde is lankmoedig, zij is goedertieren; de liefde is niet afgunstig; de liefde handelt niet lichtvaardig, zij is niet opgeblazen;

zij handelt niet ongeschikt, zij zoekt zichzelf niet, zij wordt niet verbitterd, zij denkt geen kwaad;

zij verblijdt zich niet in de ongerechtigheid, maar zij verblijdt zich in de waarheid;

zij bedekt alle dingen, zij gelooft alle dingen, zij hoopt alle dingen, zij verdraagt alle dingen.

De liefde vergaat nimmermeer; maar 't zij profetiën, zij zullen teniet-gedaan worden; 't zij talen, zij zullen ophouden; 't zij kennis, zij zal te niet gedaan worden.

Want wij kennen ten deele en wij profeteeren ten deele;

doch wanneer het volmaakte zal gekomen zijn, dan zal hetgeen ten deele is te niet gedaan worden.

Toen ik een kind was, sprak ik als een kind, was ik gezind als een kind, overleide ik als een kind; maar wanneer ik een man geworden ben, zoo heb ik te niet gedaan 't geen eens kinds was.

Want wij zien nu door een spiegel in een duistere rede, maar alsdan zullen wij zien aangezicht tot aangezicht; nu ken ik ten deele, maar alsdan zal ik kennen gelijk ook ik gekend ben.

En nu blijft geloof, hoop, en liefde, deze drie: doch de meeste van deze is de liefde.

Vele menschen veronderstellen, dat liefde het geven van een dollar aan iemand is. Maar de echte en ware liefde is het geven van liefde en sympathie, en dat is de soort liefde welke de apostel op het oog heeft in dit 13de hoofdstuk van I Corinthiërs. Na dat onderricht aan mij als een jeugdig man, bijna een knaap, door den President der Kerk gegeven, heb ik, zooals ik mij herinner, dat hoofdstuk gedurende een geruimen tijd omtrent eenmaal per week gelezen, daarna gedurende een aantal maanden eenmaal per maand. Ik dacht, dat ik dat in mijn zaken noodig zou hebben, om het zoo uit te drukken, dat het een van de dingen noodig tot mijn vooruitgang was.

Een jaar geleden, hier op de conferentie, las ik een mooi en wondervol gedicht voor. De heft van het eerste vers is als volgt:

„Laat een ieder leeren zichzelf te kennen,
Laat hem arbeiden om die kennis te verkrijgen,
Die fouten in zichzelf verbeteren,
Die hij zoo erg veroordeelt in zijn naaste.“

Het geheele gedicht verscheen in het verslag van de conferentie. Ik heb het eenige weken geleden aangehaald en mij werd gevraagd waar een exemplaar verkrijgbaar was, en Zondag heb ik het weder aangehaald en zeide toen tot het volk, dat zij het in de Deseret News van den volgenden Zaterdag zouden kunnen lezen. Ik zal daarom niet van uw tijd gebruik maken, om het geheele gedicht op te zeggen. Ik heb tevens de vier korte verzen aangehaald van ons lied op blz. 66, waarvan een gedeelte als volgt is:

„Als gij fouten wilt berispen,
Die gij soms in andren ziet,
Vraagt uw harte eer gij oordeelt,
Heb ik zelf die fouten niet?“

Toen ik die gedichten aanhaalde, was ik niet van gedachten dat ik het verlangen zou hebben ze vandaag aan te halen; maar met het oog op de veroordeeling en den geest van bijna vijandschap en haat, onder sommigen van de Heiligen der Laatste Dagen in dezen tijd zichtbaar, met betrekking tot zaken op maatschappelijk en staatkundig gebied, verlang ik met al mijn krachten nadruk te leggen op het laatste vers van dit kleine gedicht op blz. 66:

„Wees niet haastig in uw oordeel,
Want het eind is dikwijls smart,
Vaak wordt hij, van wien ge kwaad dacht,
Eens het dierbaarst tot uw hart.“

Er zijn vele menschen die gelooven, dat wanneer een persoon beschuldigd wordt, hij ongetwijfeld een misdadiger is. Er zijn zeer weinig menschen die bedenken, dat wanneer een persoon door een grand Jury in staat van beschuldiging gesteld wordt, het bijna nooit, of zeer zelden, het geval is dat hem toegestaan wordt voor de grand jury te verschijnen, of een vertegenwoordiger daar te hebben om zijn zaak te bepleiten.

Alhoewel ik geen advocaat ben, versta ik het zoo, dat volgens de wet een ieder mensch onschuldig beschouwd moet worden, totdat hij schuldig wordt bevonden; en niemand is aan een misdadig schuldig, in den volten zin van het woord, omdat hij door een grand jury in staat van beschuldiging gesteld wordt. Ingeval van misdadig moet een mensch onschuldig beschouwd worden, tenzij de bewijzen tegen hem zoo beslissend zijn, dat er zelfs geen redelijke twijfel met betrekking tot zijn schuld zijn kan. Heiligen der Laatste Dagen moeten zekerlijk zoo grootmoedig zijn in hun oordeel als de koude wet van het land; en ieder mensch moet zekerlijk onschuldig beschouwd worden in de schatting van de Heiligen der Laatste Dagen — voornamelijk als die persoon een lid is der Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen en zijn leven heeft besteed voor de opbouw van het Koninkrijk van God — totdat hij gehad heeft hetgeen „zijn dag voor de rechtbank“ genoemd wordt. Wij kunnen, volgens mijn meening, zoo grootmoedig zijn als de koude wet is.

Ik verlang het laatste vers te herhalen van dat uitmuntende gedicht, dat ik 35 of 40 jaren geleden geleerd heb, toen Francis M. Lyman het voor het eerst voor mij zong. Dien avond schreef ik het op en leerde het den volgenden dag. Het is mijn verlangen, dat ieder Heilige der Laatste Dagen de leeringen in dit vers vervat, in zijn of haar leven zal toepassen, en als wij dat doen, dan zullen wij, geloof ik, in liefde en barmhartigheid toenemen; dan zal de geest van vrede en vreugde, welke President Taylor mij beloofde toen ik een gevoel in mijn hart koesterde om een man buiten de Kerk te houden, en de geest van blijdschap en vrede, welke tot mij kwam nadat ik van gevoelen veranderd was, tot de Heiligen der Laatste Dagen komen.

Een jaar geleden drukte ik mijn leedwezen uit, dat bitterheid gekweekt wordt in de harten van de Heiligen der Laatste Dagen, omdat hetgeen bekend was als de volkenbond in de politiek opgenomen was. Ik drukte mijn oprecht leedwezen uit, dat dit gewichtig document het onderwerp gemaakt is voor politieke discussies. Ik gevoelde, dat alle menschen in deze Vereenigde Staten van Amerika dit gewichtig document zonder gevoelen van partijchap in overweging zouden moeten nemen. Ik verlang mijn leedwezen uit te drukken, dat politiek daarop nu van meer invloed is dan een jaar geleden.

Het doet mij oprecht leed, dat hetgeen als de „suikerkwestie“ bekend is, in dezen staat Utah in de politiek is opgenomen. In het diepste van mijn hart gevoel ik, dat het bitterheid gekweekt heeft, dat daardoor veel vijandschap ontstaan is en ik denk dat het iets is dat buiten de politiek had moeten blijven, en dat alle vraagstukken van dien aard door de belanghebbenden opgelost moeten worden. Het is mijn verlangen, meer dan ik uitdrukken kan, dat er altijd volkomen overeenstemming en volkomen rechtvaardigheid zijn zal tusschen den landbouwer en de suikermaatschappijen. Het is mijn verlangen, dat door de Heiligen der Laatste Dagen ten minste geen oordeel geveld zal worden over hetgeen gedaan wordt door mannen die verbonden zijn aan een industrie, totdat er een oordeel geveld is door een rechtbank die daartoe het recht heeft.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Hellingen der Laatste Dagen.

Redactie:
JOHN P. GILLYWHITE.

Assistent:
W. WOLTJER.

Waarom de geboden onderhouden?

De toestanden welke zich in de wereld voordoen zijn van dien aard, dat wij wel eens een oogenblik nadenkend overwegen wat wij feitelijk hebben te doen om te weten dat we zeker van ons streven kunnen zijn. Overal en bij allen wordt voorgegeven dat de beste opvatting der levensbeginselen in hunne lijn ligt en de aspiraties van velen dezer openbaart hen als diepe denkers en ijveraars.

Er zijn enkelen die gelooven in eenen God, doch zoo, dat die hun eindstreven niet kan beïnvloeden of tegen houden en dat ook zij eenmaal zulk een staat kunnen bereiken zonder Zijne bemoeiingen. Hun opvatting is, dat wanneer wij een verkeerde daad gedaan hebben, de schaal uit het evenwicht is geraakt, doch dat de volgende handeling wel weer van dien aard zal zijn, dat die schaal tot haar evenwicht terugkeert. Als dit leven niet mocht zijn wat het is, zal het volgende leven dat wel weer goed maken. God is voor hen niet het bepaald noodige tot het eeuwige leven en daardoor ook Christus niet. De woorden van Christus: „dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen den eenigen waarachtigen God en Jezus Christus dien Gij gezonden hebt,” heeft voor hen geen waarde.

Als wij de ontwerpers gaan beschouwen en vergelijken met Hem die den weg der zaligheid ontwierp, dan moet ieder bekennen dat zij in de verste verte niet in aanmerking kunnen komen om met Hem op gelijke lijn te worden gesteld.

Al de groote mannen hebben in hunne levensbeschouwing en levenswandel steeds weer getoond hoe broos en vergankelijk zij waren en hoe hunne beginselen slechts waren naar hunne inzichten van het ideaal, en wijl zij onvolmaakt waren, alzoo ook hunne werken.

De beginselen der zaligheid zullen door niemand kunnen worden op zij gezet, of men het beseft of niet. Hij die ze ontworpen heeft en ze zelf heeft uitgevoerd, heeft ons gezegd en getoond, dat ze eene absolute noodzakelijkheid waren voor Hem. We lezen tenminste, dat Hij deze beginselen volgde om „alle gerechtigheid te vervullen”.

Wij kunnen niet spreken van een hooger ontwikkelden staat als niet alle gerechtigheid vervuld zoude worden. Dit was waar de Vader den Zoon voor zond.

Laten we eens aannemen dat Christus niet was waarvoor Hij zich uitgaf, dan blijkt toch dat zijn leefwijze, dat is opvatting en uitvoering daarvan, en van recht en gerechtigheid als noodzakelijke beginselen, ver boven dat van anderen uitbleek en dat Zijne geestelijke vermogens door niemand is geëvenaard geworden. Zijn leven was niet in strijd met zijn leering. Als zijn verstandelijke bekwaamheid dan ver boven die van

anderen uitblinkt, waarom Hem dan als zoodanig niet gerespecteerd en gevolgd als iemand die het beter zoude weten dan iemand anders?

Nog een andere voorstelling. Gesteld dat Hij eens niet heeft bestaan, dan blijft het beginsel nog eenig in zijn geheel en kan evenmin worden verdrongen, want alle wijsheid die daartegenover geplaatst wordt, heeft slechts hare kennis uit dat levensboek geput. En wanneer het wordt verworpen, schoppen ze hun eigen steunpunt weg.

Waar wij dus beter en meer met het oorspronkelijke levensbeginsel vooruit komen, omdat we het dan niet uit de tweede hand ontvangen, dienen we den bijbel te achten het boek der leeringen des levens, het eerst en allermeeft. Het achten dezès als zoodanig, spoort ons aan om die beginselen uit te voeren, opdat we mochten verkrijgen hetgeen door Christus werd gezegd, „die deszelfs wil wil doen, die zal van deze leer bekennen of ze uit God (goed) is of dat ik van mijzelfen (menschelijk) spreek.”

Wij mogen nog zoo vooruitstrevend zijn, blijft het toch eene opvatting eens menschen die in botsing komt met de opvatting van een ander, en is omlijning onzer idealen slechts zoover strekkend als ons gezichtspunt daarvan is. Dat is dan ook de oorzaak der twisten en strijdvoeringen in de wereld, omdat de mensch eigenwijs is in zijn zoeken naar het ideaal en zooals de Satan wel een Hemel zou willen scheppen waar God niet zou zijn, zoo zoekt ook de mensch zich een te scheppen, volgens en in overeenstemming met zijne begeerten. (Gelukkig dat hij nog geen scheppingskracht heeft ontvangen.)

Niemand beseft geheel ten volle waarom dat Christus juist op die wijze het leven moest terug brengen, hoe zal men dan over de noodzakelijkheid of niet daarvan oordeelen.

Ons is gezegd: het was noodzakelijk en we nemen er vrede mede, omdat Hij waar was, omdat Hij leefde in overeenstemming met Zijne leer en omdat ons innerlijke zelf het ons bevestigd. Niemand weet de kracht, die in het geloof schuilt, ten volle, waarom te zeggen het is niet noodig? Het is gebleken van waarde te zijn en werkelijk een kracht Gods tot zaligheid. Niemand beseft ten volle waarom de bekeering God aangenaam is. De doop die ook niet begrepen wordt, kan dus ook niet worden beoordeeld en heeltemaal niet veroordeeld. Christus die zichzelven daaraan heeft onderworpen toont ons dat het voor ons niet minder noodzakelijk is. Men weet de kracht of de uitwerking dezer beginselen niet, hoe dwaas om met onze onvolmaakte kennis Gods geboden te willen beoordeelen.

Erkenning van meerderheid is een groote gave, en als redelijk mensch moesten we dat kunnen doen, waarom niet te erkennen, dat het beginsel in den bijbel gevonden, het ware beginsel is. En waarom het niet geprobeerd te gehoorzamen, zoodat we mochten voldoen aan den eisch: „Ik wil gehoorzaamheid en geen offerande, en de zegeningen daarvan probeeren.”

In het laatste der dagen zouden er valsche leeraars komen die geboden zouden invoeren die door menschelijke verwatenheid bedacht zouden werden. Uitdrukkelijk heeft Hij en de apostelen daarvoor gewaarschuid,

Hij zegt: die een Mijner minste geboden ontbindt en de menschen alzoo leert is de minste in het koninkrijk Gods. En de boodschap die de Apstelen mede kregen was: „leert hen te onderhouden alles wat ik u geboden heb.“

Is het dan niet raadzamer en beter al Zijne geboden te bewaren en niet te zeggen: wij kunnen het evengoed zoo of zoo doen of leeren?

O, mensch, leert toch begrijpen wat Christus zeide: „die Mijne geboden bewaart zal ik vergelijken met een wijs man, die zijn huis op een rots, of met andere woorden op een zeer vasten grond, gebouwd had. En de winden hebben gewaaid en de wateren zijn er tegen aan geslagen, doch het huis stond vast, het was niet wankelbaar wijl de grond niet wegwaschte om zijne vastigheid.“

De moeilijkheden en lasten zijn niet in staat de waarheid te veranderen.

Laat de mensch zich niet steeds verontschuldigen met het arme excuus, „ik wil er niet aan, want zij leven er zelf ook niet naar.“ O, hoe dwaas, maakt mijn levenswandel u zalig of beslist het uw leven? Een iegelijk zal geoordeeld worden naar de werken hier gedaan. Ik niet voor u, noch gij voor mij gestraft om de overtredingen, elk voor zijn eigen snoodheden verwezen tot de plaats van bestemming.

Laat ons Zijn woord niet willen verbeteren door toevoeging of weglating, want het geeft blijk van uw gedachte van eigen meerderheid en beter weten dan God.

Wees niet dwaas, doch onderhoudt de geboden en bouwt uw huis op die vaste rots van bestaanbaarheid „Waarheid“.

TOESPRAAK

**gehouden door President Heber J. Grant ter gelegenheid van
de opening der conferentie, 8 October 1920.**

(Vervolg van blz. 24.)

Tot alle Heiligen der Laatste Dagen wil ik zeggen:

„Cordeelt niet, opdat gij niet geoordeeld wordt.

Want met welk oordeel gij cordeelt, zult gij geoordeeld worden; en met welke maat gij meet, zal u wedergemeten worden.“

Ik verzoek ieder Heilige der Laatste Dagen den geest van liefde, verdraagzaamheid en broederlijke liefde aan te kweken. Ik zeg tot alle Heiligen der Laatste Dagen: Onderhoudt de geboden van God. Dat is de grondtoon van mijn prediking. Slechts die paar woorden: Onderhoudt de geboden van God. Leest den psalm waarin gezegd wordt uw ziel niet over den zondaar te ergeren. Dat is een mooie psalm om te lezen. Ik heb er aan gedacht dien psalm hier in deze vergadering voor te lezen, maar ik heb reeds zooveel gelezen, dat ik bevreesd ben dat gij door het lezen vermoed zult worden. Onderhoudt de geboden des Heeren. Weest eerlijk tegenover God. Laat niet na een eerlijke tiende aan den Heere te betalen van iederen dollar die in uw handen komt. „Maar“, zegt iemand, „de Fork heeft het niet noodig.“ Gij hebt gelijk; gij zijt juist. De Kerk heeft het niet noodig, maar de mensch die een

verbond met den levenden God gemaakt heeft, om Zijn geboden te onderhouden, en dat dan niet doet, die heeft het noodig. De mensch die niet eerlijk is tegenover den Heere, moet zich oprecht bekeeren en eerlijk tegenover Hem zijn, en dan zullen de vensteren des hewels geopend worden en God zal zegeningen op de hoofden van de Heiligen der Laatste Dagen uitstorten, als zij financieel eerlijk tegenover den Heere zijn.

Weest gehoorzaam aan het Woord van Wijsheid. Gebruikt de dingen niet waarvan de Heere God, de Schepper van hemel en aarde, gezegd heeft dat zij niet goed voor den mensch zijn. Ik verheug mij, dat wij nationaal drankverbod hebben, Ik verheug mij, dat velen, zelfs in ons midden, die op financieel gebied schipbreuk hebben geleden, bijna ook op geestelijk gebied, nu wegens het verbod en omdat de verleiding weggenomen is, mannen van zichzelf maken. Ik verheug mij, omdat het drankverbod — volgens mijn gedachten de grootste financiële en zedelijke zegen die ooit tot de menschheid gekomen is — tot het volk der Vereenigde Staten is gekomen, en ik hoop en bid, dat het spoedig tot iedere natie onder den hemel komen zal.

Ik verheug mij, omdat de vrouwen stemrecht hebben. Ik verheug mij in alle groote en wondervolle dingen die tot stand zijn gekomen voor het welzijn der menschen. En boven alles verheug ik mij in een kennis dat God leeft, dat Jezus de Christus is, dat Joseph Smith een profeet was van den waren en levenden God, dat het Evangelie van Jezus Christus, het plan van leven en zaligheid, tot de aarde hersteld is. Ik verheug mij, omdat u en ik een kennis van dat Evangelie hebben; en moge God ons helpen in overeenstemming daarmede te leven; moge Hij onze harten met liefde vervullen, met vergevensgezindheid, met het verlangen Hem te dienen; en mogen wij inderdaad Heiligen der Laatste Dagen zijn, is mijn gebed en verlangen, en ik vraag het in den naam van Jezus Christus. Amen. *Utah. Nederlander.*

Verslag der Rotterdamsche conferentie.

De Rotterdamsche halfjaarlijksche conferentie mag dezen keer wel de merkwaardigste genoemd worden, hebbende eenigszins een Amerikaansch tintje, daar er twee dagen voor uitgekozen waren. De geest was in ruime mate aanwezig in al de vergaderingen en de getuigenissen bijzonder krachtig.

De eerste vergadering op den Nieuwjaarsdag gehouden, opende om 10 uur met lofzang 1: „O, volheid van zegen“, gezongen door alle aanwezigen, waarna Ouderling Gerrit van der Waard werd aangewezen een zegen over deze vergadering te bidden. Het koor zong vervolgens lofzang 183: „Komt hoort naar het trompetgeschal“.

Den avond te voren waren er zeven nieuwe leden gedoopt, waarvan er nu vijf bevestigd werden.

Met een woord van welkom wijst ouderling Abraham Dalebout, leider dezer conferentie, op de kracht van het voorbeeld en de belooning van liefde tusschen ouder en kind en man en vrouw.

Zendings-President John. P. Lillywhite sprak daarna over de herstelling van het Evangelie, welke alleen zaligmaken kon. Niemand had recht het te verwerpen wanneer het gebracht werd, niet zooveel tijd gelaten zijnde om die ongebruikt te laten voorbijgaan. Het Priesterschap, eveneens hersteld zijnde, is de zegenende macht door God uitgezonden. Volgens zijne woorden zoude deze conferentie de belangrijkste zijn.

Ouderling Royden E. Weight, zendingssecretaris, gaf zijne getuigenis en hoewel hij nog maar korten tijd in Holland was, behoefde hij niet te worden vertolkt.

Ouderling Elvin Smith Nelson, President der Luiksche conferentie, vertolkt door Ouderling Willem Woltjer, spreekt over den toestand der Luiksche conferentie, hoe de leden bijeen waren gebleven gedurende de moeilijke tijden en het volk in 't algemeen ontevreden was met hunne oude voorgangers en wijze van vereering.

Ouderling Jan Koning, van de Rotterdamsche conferentie en Dordtsche vertakking, spreekt over den doop en de bediening door het Priesterschap en de Openbaring welke allen door de wereld werden misverstaan.

Tot slot werd lofzang 48: „Gods Geest brandt in 't harte“ gezongen, Dankzegging door Ouderling Willem van Rij.

's Middags om vier uur werd eene vergadering gehouden voor 't lokale Priesterschap en degenen die een ambt bekleeden. De Presidenten der vertakkingen en onder-afdeelingen werden gevraagd verslag uit te brengen en Presidenten John P. Lillywhite, A. Dalebout en Oswald Brainiet spraken een opwekkend woord.

Excelsior mocht zich Zondag 2 Januari in eene goede opkomst verheugen. De vergadering ving om 10 uur aan met het zingen van Lofzang 38: „Komt heiligen komt“. Ouderling W. Woltjer vroeg daarna een zegen, waarna werd voortgezet met het Engelsche lied: „Let the mountain shout with joy“, door het koor gezongen.

Na een woord van welkom door President Abraham Dalebout werd de eerste spreker voorgeleid.

Ouderling Ate Westra, Conferentie-President van Groningen, verkondigde dat de eens gemaakte belofte, te weten, de te komen staande gebeurtenissen den kinderen bekend te maken vervuld was en dat het herstelde Evangelie een beginsel tot de toebereiding voor de ontmoeting met Christus was en het leven in het duizendjarig rijk.

Ouderling Adriaan N. Slinging van de Rotterdamsche conferentie en Haagsche vertakking, bracht naar voren, dat wij om in den waren God te kunnen gelooven, moeten weten hoe Hij is en dat het rechte geloof de grondslag aller dingen is.

Broeder Arie Pijl, koorleider, begeleid door viool en orgel, zong daarop een solo.

Ouderling John J. Roothoff, President der Arnhemsche Conferentie, drukte allen op het hart de verantwoordelijkheid van het leven niet te veronachtzamen en dat die zoo goed mogelijk moest worden besteed tot veredeling en verhooging van den moreelen mensch.

Ter afwisseling werd een kwartet gezongen door vier zusters.

Ouderling Joseph L. van Leeuwen, van de Amsterdamsche Confe-

rentie, getuigde van de opvoedkundige kracht der kerk tot moreel leven en gevoelde zich dankbaar dat zijne ouders hem daarin hebben opgebracht.

Ouderling Gerrit van der Waard, van de Groningsche Conferentie, bracht naar voren dat de eenigste oorzaak van verwerping van het Mormonisme school in het onvoldoende onderzoek dat daarin gesteld werd en dat ook de wedergeboorte geheel misverstaan en voorgesteld wordt.

Door het koor werd tot slot Lofzang 156: „Daal neer, o Heer" gezongen. Ouderling Joseph W. Bertram eindigde met dankzegging.

Er was bijzondere goede opkomst in de middagvergadering. Gezongen werd Lofzang 6: „O, vast als een rotssteen". Ouderling Jan ten Hoeve vroeg een zegen.

Lofzang 107. „Mijn God, de bron van al mijn vreugd" werd vervolgens door het koor ten gehore gebracht.

Ook in deze vergadering werden er twee nieuwe leden bevestigd.

Door den leider werden vervolgens de Kerkautoriteiten voorgesteld, die door alle aanwezige leden op de gebruikelijke wijze éénparig werden ondersteund.

Ouderling Arie Kruijs, van de Rotterdamsche Conferentie en Haag-sche Vertakking, sprak over de rechtvaardigheid Gods die niemand zal straffen voor een anders daden en zonden, doch alleen voor eigen overtreding. Zonde door gedachte, woord en daad zal naar de omvangrijkheid daarvan gestraft worden.

Ouderling Leendert van Beekum, van de Groningsche Conferentie, sprak over de gaven en zegeningen die gepaard gingen met het herstelde Evangelie, de kerk van Jezus Christus.

Zuster M. de Rijke, van Amerika, voor plezier hier, wordt geroepen haar getuigenis te geven. Zij getuigde van de achting die de niet-Mormonen de Mormonen in Utah toedragen en hoe door het vasten en bidden God het volk had verhoord.

Ouderling John Vreeken, van de Rotterdamsche Conferentie, Dordtsche vertakking, rekent zich rijk, niettegenstaande de financiële achteruitgang die hij door zijn zending maakte. Gods zegeningen beloonen ons ruimschoots voor onze opofferingen, zoodat wij het medelijden van het volk wel kunnen missen. De waarheid, door God bijgestaan, is niet zwaar om te verdedigen.

Ouderling Adrianus van Tussenbroek, quoteerd de gelijkenis van den Zaaier, om te doen gevoelen dat het zaad moet worden gekoesterd en bewaard om vrucht te kunnen dragen. Met het aannemen van het Evangelie ontvangen wij de kracht om alle moeilijkheden te overwinnen.

Slotzang 56: „O, Heer, wij brengen U."

Dankzegging bij monde van broeder Arie Pijl.

De avondvergadering in het „Algemeen Verkooplokaal", Goudsche Singel 33, opende om 7 uur met het zingen van Lofzang 30: „O, gij bergen zoo hoog". Door Ouderling Jan J. Roothoff werd gebeden, waarna het koor het Engelsche lied „Now Praise the Lord" zong.

Ouderling Adrianus Barendregt verkondigde, dat de zending der ware dienstknechten door den bijbel werd bewezen en dat die door Jezus, de

door den Vader erkenden Zoon, met de alom en aloude bekende boodschap waren uitgezonden.

Broeder Arie de Waal zong op verdienstelijke wijze een solo, getiteld: „Dear to the heart of the Shepherd”

Ouderling Willem Woltjer, assistent-redacteur van „De Ster”, sprak over de oneindige liefde van den Vader en den Zoon en de gevoelens van kinderlijkheid van den Zoon voor den Vader, welke ook wij moesten bezitten, wilden wij Hem onzen Vader noemen.

Ouderling Oswald Brainich, President der Amsterdamsche Conferentie, gevoelde, niettegenstaande de verwoesting die de wereld geeselde, de waarheid van het eere zij God, vrede op aarde in de menschen een welbehagen, wat het voor hem werkelijk was. De ondervinding van droefheid en smart was mede noodig voor de vooruitgang en verhooging van den mensch.

Alles wat de mensch heeft te doorstaan is slechts wel beschouwd tot zijn heil in de alwijsheid van God zoo besloten.

Ouderling Abraham Dalebout, President der Rotterdamsche Conferentie, spreekt over de onwaardige aanvallen van zogenaamde godgeleerden, die zich evenwel in de oogen van alle weldenkende overwegende menschen belachelijk maken om met hunne halve kennis van 't Mormonisme en zelfs minder dan dat onze leerstelling aan te vallen, die ons evenwel onbewust meer goed dan kwaad doen.

Zendings-President John P. Lillywhite volgt hierop met duidelijk te maken, dat allen die de waarheid verkondigd hebben als afgodisch beschouwd of als godslasteraars werden bestempeld, het voorbeeld Jezus onze grootste getuige zijnde: In alle bedelingen des tijds zijn Zijne Profeten verworpen die oorzaak vindt in de afwezigheid der liefde tot God.

De stem tot waarschuwing wordt voor de laatste maal in deze dagen gehoord.

Slotzang 125: „Weet dan dat elke ziel is vrij”. Gedankt door Ouderling Levinus Ringelberg.

Het koor zong nog de volgende lofzangen ter afwisseling, psalm 89: „Uw dienst is zoet” „Als donker zwaar de hemel schijnt” „My Valley Home” en „Save me O God”. Een woord van dank zij het koor hierbij niet misplaatst.

De Zendelingenvergadering was buitengewoon aangenaam en de Geest Gods was in ruime mate aanwezig. Mochten alle leden zulk een geest onder elkander gevoelen, dan zoude de Heere zeker ten volle Zijne zegeningen uitstorten en een welbehagen hebben in Zijne kinderen, en de kracht zoude ver over de aarde gevoeld worden.

„Van over den Oceaan”.

Homestead, 1 Jan. 1921.

Geliefde Zendelingen, Broeders en Zusters van R'dam,

Daar wij niet in de gelegenheid zijn U allen persoonlijk de hand te drukken, zoo willen wij door middel van ons geliefd tijdschrift „De Ster”.

U allen een gezegend en gelukkig Nieuwjaar toe wenschen. Wij gevoelen ons nog steeds gelukkig in het Evangelie, en al is de beproeving soms zwaar, wij hebben de overtuiging, als wij de geboden onderhouden, dat onze getuigenis steeds grooter en sterker wordt.

Wij hopen ook dat U allen het geluk moogt hebben, in het land van Zion te mogen vergaderen, opdat wij met elkander de liederen Zions zingen, en den Geest des Heeren mogen gevoelen die wij zoo menigmaal in Holland hebben gemaakt. Wij brengen onze beste wenschen over aan de Gemeente van Rotterdam, aan het Zangkoor, en aan de klassen van de Zondagsschool, dat ze dit jaar wederom mogen groeien en bloeien is onze eenigste wensch en bede in den Naam van onzen Heiland en Verlosser Jezus Christus,

van Broeder en Zuster Scheuller en kinderen.

Aan onze abonnés.

Wij wenschen onze geachte abonné's nog even te herinneren, dat de kosten voor een jaargang van „De Ster“ thans 3 gulden bedragen. Voor den goeden gang van zaken is het gewenscht en verzoeken wij beleefd doch dringend, voor zoover als daar nog niet aan voldaan is, de abonnementsgelden aan ons op te zenden of over te dragen aan hen die daarvoor aangesteld zijn. Ook zoude het ons aangenaam zijn om met de oude sleur te breken, en inplaats van aan het eind van het jaar of zes maanden, thans vooruit te betalen, daar dit ons in de administratie veel vergemakkelijkt.

INHOUD.

's Menschen Geestelijke en stoffelijke Schepping volgens de leeringen van Oude en Nieuwe Opëbaring . . . . . Blz. 17	Waarom de geboden onderhouden? . . . . . „ 25
Toespraak van President Heber J. Grant . . . . . „ 20, 27	Verslag der Rotterdamsche Conferentie . . . . . „ 28
	Van over den Oceaan . . . . . „ 31
	Aan onze abonnés . . . . . „ 32

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16B, Rotterdam — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—.

Afzonderlijke nummers 15 cent.